ऋगवेदसंहिता १ - ५०

Ṛig Veda 1:50

प्रस्कण्वः काण्वः । । सूर्यः । १ ६-निचृद्गायत्री । २ ४ ८ ९-पिपीलिकामध्यानिचृद्गायत्री । ३- गायत्री । ५-यवमध्याविराड्गायत्री । ७-विराड्गायत्री । १० ११-निचृदनुष्टप् । १२ १३-अनुष्टुप् ॥

The **Ṛishi** is Praskaṇva son of Kaṇva, the **Devatā** is Sūrya, the **Chhandas** of verses 1-9 is Gāyatrī, of verses 10-13, Anushṭubh.

उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः ।
दृशे विश्वाय सूर्यम् ॥ १ ॥

1. His coursers bear on high the divine all-knowing SŪRYA, that he may be seen by all (the worlds).

अप त्ये तायवो यथा नक्षत्रा यन्त्यक्तुभिः ।
सूराय विश्वचक्षसे ॥ २ ॥

2. (At the approach) of the all-illuminating Sun, the Nakshatras depart, with the night, like thieves.

अदृश्रमस्य केतवो वि रश्मयो जनाँ अनु ।
भ्राजन्तो अग्नयो यथा ॥ ३ ॥

3. His illuminating rays behold men in succession, like blazing fires.

तरणिर्विश्वदर्शतो ज्योतिष्कृदसि सूर्य ।
विश्वमा भासि रोचनम् ॥ ४ ॥

4. Thou, SŪRYA, outstrippest all in speed, thou art visible to all, thou art the source of light, thou shinest throughout the entire firmament.

प्रत्यङ्देवानां विशः प्रत्यङ्ङुदेषि मानुषान् ।
प्रत्यङ्विश्वं स्वर्दृशे ॥ ५ ॥

5. Thou risest in the presence of the MARUTS, thou risest in the presence of mankind, and so as to be seen in the presence of the whole (region) of heaven.

येना पावक चक्षसा भुरण्यन्तं जनाँ अनु ।
त्वं वरुण पश्यसि ॥ ६ ॥

6. With that light with which thou, Varuṇa, lookest upon this creature-bearing world.

वि द्यामेषि रजस्पृथ्वहा मिमानो अक्तुभिः ।
पश्यञ्जन्मानि सूर्य ॥ ७ ॥

7. Thou SŪRYA, traversest the vast ethereal space, measuring days and nights, and contemplating all that have birth.

सप्त त्वा हरितो रथे वहन्ति देव सूर्य ।
शोचिष्केशं विचक्षण ॥ ८ ॥

8. Divine and light-diffusing SŪRYA, thy seven coursers bear thee, bright-haired, in thy car.

अयुक्त सप्त शुन्ध्युवः सूरो रथस्य नप्त्यः ।
ताभिर्याति स्वयुक्तिभिः ॥ ९ ॥

9. SŪRYA has yoked the seven mares that safely draw his chariot and comes with them self-harnessed.

उद्वयं तमसस्परि ज्योतिष्पश्यन्त उत्तरम् ।
देवं देवत्रा सूर्यमगन्म ज्योतिरुत्तमम् ॥ १० ॥

10. Beholding the up-springing light above the darkness, we approach SŪRYA, among the gods, the excellent light.

उद्यन्नद्य मित्रमह आरोहन्नुत्तरां दिवम् ।
हृद्रोगं मम सूर्य हरिमाणं च नाशय ॥ ११ ॥

11. Radiant with benevolent light, rising to-day, and mounting into the highest heaven, do thou, SŪRYA, remove the sickness of my heart, and the yellowness (of my body).

शुकेषु मे हरिमाणं रोपणाकासु दध्मसि ।
अथो हारिद्रवेषु मे हरिमाणं नि दध्मसि ॥ १२ ॥

12. Let us transfer the yellowness (of my body) to the parrots, to the starlings, to the Haritāla tree.

उदगादयमादित्यो विश्वेन सहसा सह ।
द्विषन्तं मह्यं रन्धयन्मो अहं द्विषते रधम् ॥ १३ ॥

13. This ĀDITYA has risen, with all (his) might, destroying my adversary, for I am unable to resist my enemy.